

Arrest

nr. 72 618 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 24 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 17 maart 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 mei 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 september 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen voormelde beslissing bij arrest nr. 48 628.

1.3. Op 6 september 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 3 mei 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ontvankelijkheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag.

1.5. Op 14 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag. Aan verzoekers wordt tevens bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.09.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*H., A. {...} RR: xxxxxxxxxx OV: xxxxxx Bij DVZ
ook gekend als G., A. {...}
Geboren op {...}
Nationaliteit: Armenië (Rep.)*

*+ echtgenoot
G., V. {...} RR: xxxxxxxx OV: xxxxxx
Bij DVZ ook gekend als H., V. {...}
Geboren op {...}
Nationaliteit: Armenië (Rep.)*

*+ minderjarig kind
H., T. {...} RR: xxxxxxxxxxxx OV: xxxxxxxx
Geboren op {...}
Nationaliteit: Armenië (Rep.)*

Adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.05.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan verschillende aandoeningen waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt. Verdere behandeling en opvolging is noodzakelijk¹.

Betrokkene kan reizen.

Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een problematiek die kan beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië:

Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. De zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Aangezien enkele aandoeningen van betrokkene in deze lijst zijn opgenomen, is zowel de medicatie als de opvolging gratis.³

Anderzijds geldt deze beslissing ook voor haar man, G., V {...}. RR: xxxxxxxxxx, en kan hij bij een terugkeer naar het land van herkomst instaan voor de extra financiële kosten die een verdere medische opvolging misschien teweeg zou brengen door zich te engageren op de arbeidsmarkt. Tevens verklaarde betrokkene aan onze asiendiensten op 24.03.2009 dat ze 9000 (2*4500) Amerikaanse dollar had betaald voor de reis naar België. Dit creëert een vermoeden dat betrokkene financieel draagkrachtig is. (zie administratief dossier).

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven⁴.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (1) (2)

wordt aan H., A. {...}

geboren te {...}

van armenese nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 23.10.2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschrijven heeft (art. 7, alinea 1, 2 ° van de Wet van 15 december 1980)."

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid wordt aan G. V. {...}

geboren te {...}

van armeense nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 23.10.2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschrijven heeft (art. 7, alinea 1, 2 ° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Gelet op het ondersteunend betoog gaat de Raad er van uit dat verzoekers in een enig middel de schending beogen op te werpen van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals de schending van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel", van de rechten van verdediging en van het artikel 3 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

"1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

2) Schending van de rechten van de verdediging;

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 6 september 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 6 september 2010 en navolgende schrijvens dd. 13 januari 2011, dd. 15 maart 2011 en dd. 4 juli 2011 diverse medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd. 31 augustus 2010, dd. 21 oktober 2010, dd. 16 december 2010, dd. 3 maart 2011 en dd. 23 juni 2011 van dokter Verhaeghen) waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 6 september 2010 en navolgende schrijvens, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke

wijze in overweging heeft genomen. Ten eerste heeft verzoeker vijf objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door oa. een psychiater noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw, wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoekster voorgelegde verslagen dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn. Als uit de verslagen van haar behandelende arts blijkt dat er medische behandelingen lopende zijn en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 5 september 2011 waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 14 september 2011 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot een korte verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan een korte synthese weer te geven.

Ten derde verwijst de controle-arts in zijn advies dd. 5 september 2011 naar "de" zgn. "correspondentie" dd. 25/05/2009 met "een Armeense arts", waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat PTSD en depressie kunnen behandeld en opgevolgd worden in Armenië zonder evenwel mee te delen over welke arts het i.c. handelt en zonder aan verzoekster een kopie van deze correspondentie mee te delen. Op die manier wordt aan verzoekster en aan haar behandelende arts de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoekster zelf van toepassing is. Verzoeksters rechten van de verdediging worden geschonden omdat zij de zgn. "correspondentie" inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat zij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen. De motivering van de bestreden beslissing dd. 14 september 2011 kan trouwens bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien het medisch advies van de arts-attaché zich beperkt tot een loutere verwijzing naar "de correspondentie". De loutere bewering in de bestreden beslissing dat PTSD en depressie kunnen worden behandeld in Armenië en dit op basis van "de correspondentie" met "een Armeense arts", zonder daarbij mee te delen in de bestreden beslissing over welke correspondentie en met wie het dan wel handelt, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden beschouwd. Ten vierde, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak, Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In haar schriftelijke aanvraag dd. 6 september 2010 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 06/09/2010: "De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende geneesheer van verzoekster. De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met psychiater VERHAEGHEN Anne. Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken .") Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorharige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer. heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw, ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 6 september 2010 niet werd geantwoord. Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de actuele medische toestand van verzoekster en haar mogelijkheid om te reizen naar Armenië; gezien haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoekster. aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken. Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk actueel ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van het recente medische verslag dd. 29

september 2011 van dokter E. Verhaeghen. (Stuk 5) (De laatste weken is er opnieuw een exacerbatie van de symptomen t. g. v. toename stress. Momenteel is elke bijkomende stressor belastend voor toestandbeeld. Reizen vormt een stress volle situatie voor mevrouw. Ze is nu al angstig om de bus te nemen. Het is noodzakelijk dat de behandeling niet onderbroken wordt en dat de toegang tot hulpverlening elders vlot kan verlopen. Er zijn bedenkingen of er geen risico bestaat op onderbreking van de behandeling hetgeen nefast zou zijn voor mevrouw haar ziekte. Er zijn bedenkingen rond toegang tot psychiater en betaalbaarheid van medicatie psychotherapie in Armenië.) Uit dit recente medische verslag blijkt duidelijk dat de medische toestand van verzoekster van die aard dat het plotse staken van de lopende medische behandeling ernstige gevolgen kan hebben voor haar gezondheid. De inhoud van dit recente medische verslag van de behandelende arts van verzoekster spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld. Hiermee heeft verzoekster voldoende aangetoond dat de conclusie die de artsattaché dkt Baert heeft getrokken (en waarop verweerder zich heeft gebaseerd om de weigeringsbeslissing te motiveren) , niet correspondeert met de werkelijkheid. Ten vijfde heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland. Verweerder verwijst naar 'informatie beschikbaar in het administratief dossier' waaruit o.a. zou moeten blijken dat verzoekster voor medische behandeling beroep zou kunnen doen op verzorging en medicatie en dat behandeling en opvolging in Armenië beschikbaar zouden zijn. De feitelijke voorstelling inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen in de Republiek Armenië zoals door verweerder weergegeven stemt geenszins overeen met de werkelijkheid, integendeel. Zie bijv. 'Caritas Country Sheet Armenië januari 2011 Op. 137& 138& 139:.."

Op basis van o.a. deze algemene informatie blijkt dat de dagelijkse realiteit in Armenië voor patiënten met psychische gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekkingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan. Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen waarheidsgetrouwe weergave te doen van de toegankelijkheid in Armenië van de medische zorgen voor personen met psychische moeilijkheden. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel. Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoekster bij haar aanvraag dd. 6 september 2010 en navolgende schrijvens dd. 13 januari 2011, dd. 15 maart 2011 en dd. 4 juli 2011 voorgelegde diverse medische verslagen bleek afdoende dat voor verzoekster omwille van medische redenen een terugkeer naar haar herkomstland onmogelijk is. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M. Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende "..." Een terugkeer naar haar land van herkomst is — minstens in de huidige omstandigheden in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden. Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt. (Stuk 5)

4) Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Uit de diverse door verzoekster voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft regelmatige opvolging door o.a. een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling. De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten. Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 5 september 2011, dat foutief was ,

minstens voorbarig. Het gegronde verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing. Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 14 september 2011 en dd. 23 september 2011 (Bijlages 13) te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 6 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Verzoekers voegden bij deze aanvraag een gedetailleerd medisch attest van dr. A. Verhaegen. Op 26 oktober 2010 wordt deze aanvraag aangevuld met een verslag van dr. Verhaegen van 21 oktober 2010. Bij schrijven van 13 januari 2011 wordt deze aanvraag nogmaals aangevuld met een verslag van dr. Verhaegen van 16 december 2010. Bij schrijven van 15 maart 2011 wordt nog een verslag toegevoegd van dr. Verhaegen van 3 maart 2011. Bij schrijven van 4 juli 2011 wordt ten slotte nog een verslag toegevoegd van dr. Verhaegen van 23 juni 2011.

Op 5 september 2011 verstrekt de ambtenaar-geneesheer zijn advies aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoekers voorgelegde medische stukken in ogenschouw heeft genomen en heeft geoordeeld: *"Analyse van dit dossier leert dat betrokkene, een 25-jarige vrouw van Armeense afkomst, lijdt aan een majeure depressie en een posttraumatisch stress-syndroom. Zij neemt de volgende medicijnen: Sipralaxa, Solian en Mirtazapine. Wat betreft de majeure depressie en het posttraumatisch stress-syndroom zijn er gegevens beschikbaar over een verbetering van de toestand, maar zeker nog niet van een remissie. Vooral het gebrek aan energie, de apathie en de desinteresse blijven hangen als symptomen. Deze aandoeningen kunnen potentieel ernstige gevolgen hebben. Vandaar het belang dat de behandeling en opvolging worden verdergezet. Samenvattend blijkt dus dat betrokkene verdere behandeling en opvolging nodig heeft voor de majeure depressie en het posttraumatische stress-syndroom. De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Armenië, het land van herkomst. Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië:*

°Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van The Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCDMTE) in Armenië bekomen dd. 01/09/2011 via <http://www.pharm.am/jurdocs2.php?langid=2> blijkt dat Sipralaxa (escitalopram), Solian (analoog aan sulpiride) en Mirtazapine (analoog aan duloxetine) beschikbaar zijn.

°Verwijzend naar de correspondentie dd. 25/5/2009 met een Armeense arts, blijkt dat post-traumatische stress-stoornis en depressie kunnen behandeld worden. Opvolging door een psycholoog of psychiater is mogelijk.

^oVerwijzend naar de link <http://www.doctors.am/en/doctors/psychotherapists/55> blijkt dat psychiaters beschikbaar zijn.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Armenië. Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg. Derhalve is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

2.6. Met hun theoretisch betoog inzake de schending van de motiveringsplicht, het bloot betoog dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat “de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht (werden) genomen”, hun overtuiging dat uit de afwijzing van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat verwerende partij “niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald (...) zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen”, dat uit door verzoekster diverse overgemaakte objectieve en verifieerbare medische verslagen “kon worden afgeleid dat de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is” en dat “een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is” en dat “de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat (worden)”, tonen verzoekers geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

2.7. Het loutere feit dat verzoekers medische verslagen hebben voorgelegd waarin gesteld wordt dat medische behandeling noodzakelijk is voor de aandoening, zelfs als hierin zou gesteld worden dat er een behandeling lopende is, impliceert op zich niet dat de aandoening enkel in België kan worden behandeld en opgevolgd en dat de aanvraag zonder meer gegrond diende te worden verklaard.

2.8. Waar verzoekers menen dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies beperkt tot een loutere synthese van de voorgelegde medische verslagen, kunnen zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, zoals hiervoor reeds besproken, dat deze de medische verslagen in overweging heeft genomen en hiervan inderdaad een korte weergave geeft in zijn verslag, doch dat hij verder nagaat wat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer trekt de ernst van verzoeksters aandoening niet in twijfel, doch heeft geoordeeld, op basis van de gegevens aangaande de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst, dat een terugkeer geen risico inhoudt voor verzoekster. Het betoog van verzoekers mist feitelijke grondslag.

2.9. Verzoekers stellen dat hen geen kopie werd overhandigd van de correspondentie waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies. Verzoekers menen dat hen hierdoor de kans wordt ontnomen kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie, deze te onderzoeken en na te gaan of deze wel op verzoekster van toepassing is. Verzoekers menen dat de rechten van verdediging zijn geschonden.

2.10. De Raad wijst er vooreerst op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Daarnaast dient gesteld dat wanneer de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, het volstaat dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 2.2., heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf of in casu in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, als bijlage gevoegd bij de bestreden beslissing, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze kort het voorwerp en de inhoud van de correspondentie waarnaar hij verwijst heeft opgenomen. Verder blijkt dat deze correspondentie is opgenomen

in het administratief dossier. Het stond verzoekers vrij, in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur, inzage te vragen in het administratief dossier. Het betoog van verzoekers kan niet overtuigen.

2.11. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster voorgelegde stukken beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer. Aangezien de verwerende partij niet betwist dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en majeure depressie, ziet de Raad niet in waarom een deskundige diende geraadpleegd te worden of correspondentie diende gevoerd te worden met de door verzoekster geraadpleegde arts. Evenmin ziet de Raad in waarom een medisch onderzoek zich opdrong of waarom de verwerende partij daaromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing, minstens tonen verzoekers dit met hun bloot betoog en hun welwillende houding om *“onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer”* niet aan. Het gegeven dat verzoekers een andere mening dan de ambtenaar-geneesheer zijn toegedaan en zich daarbij vastpinnen op de door verzoekster voorgelegde attesten die, zoals reeds gesteld, grondig bestudeerd werden door de ambtenaar-geneesheer, kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van deze laatste. Te dezen wijst de Raad er nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenmin voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: *“(…) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

2.12. Waar verzoekers een recent medisch attest voegen aan het verzoekschrift, gedateerd 29 september 2011, dient de Raad vast te stellen dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij geen kennis kon hebben. De Raad wijst erop dat zijn wettigheidstoezicht zich uitstrekt over de gegevens waarover de gemachtigde kon beschikken bij het nemen van de bestreden beslissing. Het stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift kan aldus niet dienstig worden aangevoerd in onderhavige procedure.

2.13. Verzoekers menen nog dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland. Zij verwijzen dienaangaande naar ‘Caritas Country Sheet Armenia’ van januari 2010, pp. 137-139.

2.14. Uit lezing van de citaten die verzoekers in hun verzoekschrift opgenomen hebben, kan geenszins opgemaakt worden dat de noodzakelijke medische zorgen voor verzoekster niet toegankelijk zouden zijn. Immers blijkt dat, hoewel de nodige medicatie gratis is, niet alle medicatie gratis beschikbaar is en dat patiënten dienen te betalen. Uit dergelijke algemene informatie kan evenwel niet besloten worden dat de medicatie die verzoekster nodig heeft, niet gratis verkrijgbaar is. Er wordt enkel gesteld dat niet alle medicatie gratis verkrijgbaar is, doch wordt niet gespecificeerd over welke medicatie dit gaat. Bovendien, zelfs indien verzoekster financieel zou moeten instaan voor de nodige zorgen, dient gewezen op de motivering in de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Anderzijds geldt deze beslissing ook voor haar man, G., V {...}. RR: xxxxxxxxxx, en kan hij bij een terugkeer naar het land van herkomst instaan voor de extra financiële kosten die een verdere medische opvolging misschien teweeg zou brengen door zich te engageren op de arbeidsmarkt. Tevens verklaarde betrokkene aan onze asiendiensten op 24.03.2009 dat ze 9000 (2*4500) Amerikaanse dollar had betaald voor de reis naar België. Dit creëert een vermoeden dat betrokkene financieel draagkrachtig is.(zie administratief dossier). Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.”* Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet. Verder blijkt uit de citaten in het verzoekschrift dat er wel degelijk psychiatrische instellingen zijn in het herkomstland doch dat er zich problemen voordoen en structurele hervormingen nodig zijn. Daargelaten de vraag naar de actuele waarde van deze citaten – het onderzoek waarnaar in dit rapport word verwezen van de Helsinki Association of Armenia en de Norwegian Helsinki Committee dateert immers van 2007 – dient gesteld dat verzoekers met een dergelijke algemene verwijzing naar de kwaliteit van de psychiatrische zorgverstrekking in Armenië niet aantonen dat de medische zorgen voor verzoekster niet aanwezig noch toegankelijk zijn.

De Raad wijst tevens op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en herhaalt het de

principes die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Het oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aldus met hun betoog lijken te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat het niveau van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die verzoekster in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn, dient gesteld dat deze interpretatie in strijd is met de rechtspraak van het EHRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. Eveneens heeft het EHRM in zijn rechtspraak gesteld dat het waarschijnlijk is dat de betrokkene een beroep zal kunnen doen op in het land van herkomst aanwezige familieleden, ook al werd dit ontkend door de betrokkene (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

2.15. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad wijst op zijn bespreking hoger. Uit de bestreden beslissing blijkt voldoende dat de medische problematiek van verzoekster grondig werd onderzocht en dat er adequate behandelingen voorhanden zijn in haar land van herkomst. Waar verzoekster poneert dat een "*plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding*" een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten waarom een plotse onderbreking een schending oplevert van artikel 3 EVRM. De Raad herhaalt dat verzoekster de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat er behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn voor haar aandoening in haar land van herkomst en dat deze toegankelijk zijn, niet dienstig heeft weerlegd. Verzoekster brengt daarnaast ook nu geen (andere) elementen aan waaruit voldoende en concreet blijkt dat zij het risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER